

گزارشی از بوستان کودک که در گذشته آرامستان بوده

پارک کودک بازمانده گورستان علی آباد

منشادی - بوستان کودک برای اهالی کوچه حسین باشی بسیار شناخته شده است. به طور حتم بارها اهالی از آن استفاده کرده اند. محیطی سرسبز و زیبا که هم بزرگ ترها می توانند برای ساعتی زیر سایه درختان قدیمی اش استراحت کنند و از استرس روزانه کاری فارغ شوند و هم کوچک ترها در زمین بازی سرگرم تفریح شوند. بیشتر افرادی که از این پارک استفاده می کنند، به ویژه نسل جدید ساکن در محله نمی دانند که روزی این بوستان سرسبز، آرامستان بوده و در آن میت دفن می کردند. کم نیست مکان هایی که امروزه از آن استفاده می کنیم و در قدیم کاربری دیگری داشته که با گسترده شدن شهر و افزایش جمعیت شهر نشین تغییر کاربری داده اند. بوستان کودک واقع در سه راه کاشانی نیز یکی از همین اماکن است که در گذشته آرامستانی فعال بوده اما در حال حاضر همه آن را به بوستان کودک می شناسند. برای پیداکردن تاریخچه این آرامستان و بوستان فعلی، به میان اهالی رفتیم تا از زبان آن ها این مکان را بشناسیم.

این محله بیشتر زابلی نشین بود، آن طور که شنیده ام بیشتر زابلی ها میت های خود را در اینجا دفن می کردند، اما از زمانی که ساکن این کوچه شدم، دیگر ندیدم میتی دفن کنند، مگر شبانه و به طور قاچاقی.»

تاریخ احداث آرامستان

وارد بوستان کودک می شویم. ابتدای ورودی نماد یادبوسی برای شهدای قیام گهرشاد نصب شده است. در این یادبود درج شده که شهدای قیام گهرشاد نیمه شب با کامیون به قبرستان های مختلف برای دفن برده شده اند و در گورهای دسته جمعی دفن شده اند که احتمالاً یکی از این مکان ها همین آرامستان بوده است.

کمی آن طرف تر از بنای یادبود و زیر سایه درخت های سر به آسمان کشیده پارک، چند تن از موسسین کرده های محله نشسته اند و گرم صحبت از روزهای جوانی شان هستند. علت حضورم را در بوستان می گویم. یکی از آن ها که غلامرضایی خود را معرفی می کند، می گوید: «کسی به درستی تاریخ احداث آرامستان را نمی داند یا حداقل افرادی که از آن زمان اطلاعی دارند، خودشان سال هاست که در خاک آرام گرفته اند. اما آنچه قدیمی ها تعریف کرده اند، شاید حدود ۵۰ سال است که اینجا تبدیل به بوستان شده است.» در میان گفتگوی ما هر کدام از افراد حاضر نظری در خصوص قدمت آرامستان داشته اند و برخی قدمت آن را ۱۰۰ سال تخمین می زدند. هیچ منبع مکتوبی در این زمینه وجود ندارد که به تاریخ احداث این آرامستان اشاره داشته باشد.

قبرستانی برای زابلی های محله

یکی دیگر از افرادی که با او هم کلام می شویم غلامرضا پورترشیزی است که ۴۸ سال ساکن کوچه حسین باشی و ساکن یکی از منازل مشرف به بوستان کودک است. او می گوید: «این محله بیشتر زابلی نشین بود، آن طور که شنیده ام بیشتر زابلی ها میت های خود را در اینجا دفن می کردند، اما از زمانی که ساکن این کوچه شدم، دیگر ندیدم میتی دفن کنند، مگر شبانه و به طور قاچاقی.» اما در بررسی های بیشتر، گفته پورترشیزی ثابت نشد زیرا سایر اهالی اعتقاد داشتند این آرامستانی عمومی بوده که از اقشار مختلف میت های خود را برای دفن به این مکان می آورده اند. زابلی ها نیز به علت هم جویی با آرامستان یکی از اقشاری بوده اند که میت های خود را به این مکان می آورده اند.

آرامستان بزرگ تر بوده

آنچه پیداست ابعاد آرامستان بزرگ تر از بوستان فعلی بوده و در این زمینه پورترشیزی می گوید: «آن طور که یادم می آید آرامستان تا داروخانه صادق فعلی ادامه داشت و از اطراف هم برخی از منازلی که ساخته شده اند، جزئی

شهدای قیام گهرشاد

خزرایادی یکی دیگر از افراد نشسته در بوستان است. با او هم کلام می شویم و در خصوص بنای یادبودی که در ابتدای بوستان نصب شده، می پرسیم. او می گوید: «این آرامستان

